

mand for Holbek Amts 2det District (Eskærning) i, at hans Tanke vil faae en bedre Plads til Udtalelse i det Lovforslag, som den høitærede Krigsminister for længere Tid siden har bebudet os her.

Barfod: Jeg vilde have udtalt et Par Ord til Fordeel for Forslaget under Nr. 24, men da jeg kan sige det Samme, naar vi komme til at omhandle Forslaget under Nr. 34, skal jeg, af Hensyn til, at Tiden er saa langt fremrykket, frasalde Ordet.

Sørensen: Da det nu hedder i § 12: „i private Sager tilfalder Bøderne Sagsøgerne, i offentlige Fattigkassen“, saa kan man jo dog ikke nægte, at det er en virkelig Præmie for Sagsøgerne, at, naar de vinde deres Sag, saa faae de Bøderne. Man maa nu vende det hen, hvor man vil, saa er og bliver det en langt større Opmuntring for den Private, som troer sig fornærmet, til at anlægge Sag, end han havde før, da Mulkterne ikke kunde komme ham tilgode. Han har jo ogsaa herved det Gaab, at han kan sige: gaaer der ogsaa Noget i Betaling og Omkostninger til din Procurator, saa har Du, hvis Du vinder Sagen, Penge til at udrede disse Udgifter med, og det er i alt Fald en stor Opmuntring til at forsøge paa, om Du ikke kan faae Høvn paa den Mand for de trykte Ord, hvorved du bliver frænklet. Saaledes skeer det da ved denne Lov, at man ikke alene sætter den Private ind under (som jeg sagde igaar) Formynderskab af Domstolenes Myndighed angaaende, hvorvidt hans borgerlige Agtelse er nedsat i Medborgeres Dine eller ikke, men han vil tillige søle sig opmuntret ved Præmien, hvorsomhelst han finder sig selv eller sin Kone omtalt paa en Maade, som han finder fornærmende, til at søge til Domstolenes Beskyttelse; thi han kan ikke finde det afgjort ved Forordningens ubestemte Ord, der herom i alt Fald kun lyde i Almindelighed, men han vil søge det afgjort ved at indanke det for Domstolene; altsaa ved Domstolenes Kjendelse vil det for Fremtiden blive afgjort, hvorvidt Noget i Trykken er til Forkleinselse i Borgernes Agtelse eller ikke; for at faae dette prøvet, sættes der ham her en Præmie, saa at han dog saglens kan forsøge det, for muligt at vinde Mulkten; taber han

derimod, saa er det en anden Sag, saa kan han mulig affrækkes fra dette Forsøg en anden Gang; men i det Hele opstiller dette Lovforslag en saare stor Omhyggelighed for at vogte private Mænd mod Angreb fra Trykkens Side, for at Ingen skulde ved Trykken vove saa ilde at omtale dem, at de kunde komme til at tænke, at de vare fornærmede, men, hvis saa skeer, skulde de finde sig trøstede ved Udsigten til den Dom, som da vil komme. Det er dette Indtryk, som denne hele Omhyggelighed har gjort paa mig. Om § 13, hvor det hedder, at Confiscation af et Skrift finder Sted efter Dom, da mener jeg, at, naar et Skrift først kan confisceres efterat det er domfældt, saa finder jeg, at det er ligegyldigt enten Confiscation finder Sted eller ikke, thi da har Skriftet gjort den Virkning, som det saavidt kan gjøre, og det er da aldeles overflødig at lede efter Levninger af Exemplarerne, som ogsaa overordentligt vanskeligt ville kunne findes, saa at denne Confiscation, efter min Mening, er aldeles overflødig eller forgyæves og forsaavidt til ingen Nytte, uden til ved Kansagning at gjøre Skriftet langt vigtigere i Publicums Dine, end det i sig selv er. Hvad § 14 angaaer, at Justitsministeriet bestemmer, om et Skrift formedelst sit strafværdige Indhold skal paatales af det Offentlige, da har jo allerede den ærede Justitsminister selv bemærket, at Ordet „strafværdige“ ikke er aldeles fornødent, saaledes at derved forud betegnes, hvad der først ved Dom vil blive afgjort, nemlig om det er strafværdigt eller ikke; thi det følger allerede af sig selv, at, naar han befaler et Skrift tiltalt, saa er hans Mening deri udtrykt, at det er strafværdigt, men, om Domstolene ville fordømme det eller ikke, det er noget Andet. Beslaglæggelse af et Skrift kan i saa Fald finde Sted efter Undersøgelsesdommerens Kjendelse. Jeg lyttede meget efter Ordforerens Forklaring om, hvad en Undersøgelsesdommers Kjendelse her skulde betyde til Forskjel fra en anden Rets Kjendelse, men jeg fik i saa Henseende ingen Oplysning. Naar nu et Skrift er bragt under Tiltale for strafværdigt Indhold, da kan det jo ikke være afgjort, at det er af strafværdigt Indhold, for Dommen er falden; men efter hvad her staaer,